

## Zsoldos Levente: Karácsonyi álom

Az egyik nap kinyitottam a szemem, és láttam, hogy felkerültem a polcra. Csakhogy amikor körülnéztem, láttam, hogy mellettem van Dini, a műanyagautóm, és még sok más játékom. Ám ekkor megszólalt Dini.

- Hé, Aladár, jól vagy? Úgy nézel, mintha most gyártottak volna téged.
- Aladár? Gyártottak? – gondoltam gyanakodva. – Ez fura, mert Aladár a fából készült játékróbotom – ezzel a mondattal fejeztem be a gondolkodást. Megnéztem magamat a biztonság kedvéért, és tényleg, Aladár lettem.
- Dini, hogyan tudok innen bejutni? – kérdeztem aggódó hangon.
- Csak csússz le a csúszdán, amit Balázs épített – mondta teljesen nyugodt hangon. Miután jól megnéztem, megláttam a csúszdát. Csakhogy én nem tudtam gurulni a kisautókkal ellentétben, viszont ott volt Dömi, a piros versenyautó, aki pedig tudott.
- Szia, Dömi! Kérlek, segítenél nekem abban, hogy lejussak innen? – kérdeztem.
- Hát persze, Ali! – válaszolta, és máris mellettem termett. Én felültem rá, és legurult a hátán velem.

Mintha egy új világba csöppentünk volna. A szobám gigantikusnak tűnt. Az íróasztal, az ágy, és minden hatalmas volt.

- Ha a szobám ilyen nagy, akkor vajon a többi szoba mekkora lehet? – gondoltam, és minden kétségem elillant.
- Szia, Aladár, öreg barátom! – szólalt meg mögöttem egy hang. Először azt hittem, hogy Dömi az, de mikor megfordultam, akkor észrevettem, hogy Ernő őrmester, a piros játékkatonám üdvözölt.
- Jó napot, őrmester úr! – viszonztam az üdvözlést.
- Ugyan már, Aladár, megbeszéltük, hogy hívj csak Ernőnek! – mondta barátságosan és megveregette a vállam.
- Ja, tényleg, kiment a fejemből – mondtam, és próbáltam normálisan viselkedni. – Jössz, és felfedezed velem a házat? – tettem hozzá.
- Szíves, örömet! – kiáltotta boldogságában.
- Jó! Akkor lássunk is neki! – közöltem és megindultam az ajtó felé. Kimentünk a nyitott ajtón, és a folyosón kötöttünk ki. Léptünk párat, aztán megálltam.
- Miért álltunk meg? – kérdezte Ernő.
- Mert a fürdőszobaajtó csukva van – válaszoltam Ernő kérdésére. Ám, amint ezt kimondtam, észrevettem egy rést az ajtó alatt, amin hason csúszva éppen befértünk.

Miután bejutottunk a fürdőbe, ugyanazt éreztem, mint a szobában, azt, hogy minden óriási.

- Ez hatalmas! – nyilvánítottam ki tátott szájjal.
- Az! - támasztotta alá az őrmester.
- Meg akarom nézni a kádat közelebbről is.

Ezen a mondaton elgondolkodtam, hogyan lehetne feljutni a kádra? Egy kis gondolkodás után megláttam egy derékszög alakú tárgyat a szekrény mellett. Odatoltam a lyukakkal teli kisszekrényhez, és így már csak annyi volt a teendőnk, hogy felmenjünk a derékszögön, és felmásszunk a lyukak segítségével. Éppen kezdtem volna a mászást, ám ekkor a szekrény dülöngeni kezdett. Ekkor jöttem rá, hogy a derékszög az a szekrény támasztója volt, és anélkül a szekrény feldől.

- Fuss! – kiáltotta Ernő, de már késő volt. A szekrény rám dőlt.

Sikítva riadtam fel az ágyból, de amint rájöttem, hogy ez csak álom volt, azonnal megnyugodtam. És miután megnéztem a naptárt, rá kellett jönnöm, hogy ez nem sima álom volt, hanem egy karácsonyi álom.